

DE SURIA A SU

L'etapa s'inicia a Regusland. Ens hem trobat a cal Pau i comencem una excursió guiada pel Regus que ens ha promès set hores de caminada dura, la qual cosa (atesa l'època de l'any) fa pensar que pot acabar amb lots. Per evitar-ho el guia posa la directa des de bon començament. De moment, encara no hi ha queixes.

Seguint el riu Cardoner, passem per sota Mig Món (una falla del terreny que queda a la vista). Continuem per sota el vals de la Font del Ferro on el guia explica que una vegada hi va baixar pel dret una mula. Dissortadament l'atzar fa que dos dies després aquest espadat surti a tots els telenotícies -aquest cop, hi ha caigut un avi que anava a buscar aigua a la font.

Endinsats en el bosc anem seguint i creuant (9 vegades) la Riera de Coaner i així així arribem a l'indret de Coaner on hi ha una església romànica del segle XI molt bonica i una alta torre medieval. Les queixes ja comencen, falten només sis hores.

El ritme segueix alt fins arribar a la masia del Semis. Allí ens donen aigua i ens ensenyen el bestiar. La masia és molt gran i habitada amb orgull per una família (a dins, penjat a la paret, hi ha l'arbre genealògic des del segle del catapum); en aquesta zona hi trobem moltes

masies que ens sorprenen per la seva dimensió, amb diverses edificacions i moltes vegades amb una petita església. Ens preguntem com devia ser la vida en aquests llogarrets.

El dinar és a Salo en el barbotiga-restaurant-sala-deball-club del poble. Estem a mig camí. Amb el dinar a la boca continuem a tota pastilla un bon tros per carretera i després seguint la riera. Es creen dos grups, l'un format pel Regus i el lobbie de Sant Cugat i l'altre (nombros), format per la resta, des del que es genera un murmuri de crítiques i malediccions sobre els ossos del guia. La velocitat, diuen, és superior al ja mític Manel per hora.

Entre la colla que murmura destaca la nova adquisició paraigüera, que amplia novament el sector internacional del Paraigua: L'Eduardo, un nicarauenc nacionalitzat americà de Los Angeles, que s'incorpora al grup després de les gestions de la Muntsa a l'Estació de Manresa a l'última excursió. L'Eduardo és un amant de la fotografia i professional dels medis audio-visuals, però el pobre noi no sabia on es ficava. Les butllofes dels seus peus ja sobreexien de la bota però ell anava dient: "hasta que no se me desgasten las piernas al nivel de la rodilla, yo sigo".

Finalment, just quan la negra